

Claroscurs d'Obama

Les primeres intervencions públiques del president electe dels EUA, Donald Trump, fan preveure que enyorarem l'oratória calmada –i de vegades èpica– del president sortint, Barack Obama. Encara més, tots els auguris indiquen que les polítiques conservadores del milhomes Trump faran brillar amb llum pròpia els intents d'Obama per resoldre la deficient assistència sanitària nord-americana, les desigualtats racials i la política internacional de *cow-boys* americans. Obama passarà a la història com un dels millors presidents dels EUA, tot i que ho farà més per les seves intencions que no pels seus èxits reals.

No hi ha dubte que la política internacional és avui més complexa, que l'Orient Mitjà és un polvorí i que la riba sud de la Mediterrània no s'ha democratitzat com la Primavera àrab semblava presagiar quan van caure, com a peces de dòmino, Ben Ali (Tunísia), Hosni Mubarak (Egipte) o Muammar al-Gaddafi (Líbia).

És possible que l'estratègia d'Obama a Síria no hagi estat la més encertada; fins i tot és possible que hagi estat contraproduent. I el mateix passa amb Egipte o Líbia. Però, si més no, l'administració nord-americana, sota el mandat d'Obama, no ha posat els seus mitjans bèl·lics al servei de dictadures o dictatoves, de cacics com Baixar Al-Assad, Gaddafi o Ben Ali. Això és molt més del que poden dir Nixon, Ford, Reagan, Clinton o els Bush.

A Obama se'l pot acusar d'innocent, per no haver volgut –o sabut– utilitzar els seus serveis secrets per orientar totes les *primaveres àrabs* cap a democràcies amigues. Però també és cert que l'historial dels serveis secrets nord-americans en territoris hostils no es distingeix per la seua subtilesa –només cal recordar que els antics aliats a l'Iraq (Saddam Hussein) o a Afganistan (Ossama Bin Laden) van ser després els seus pitjors enemics.

Fins i tot hi ha analistes que afirmen que Rússia ha recuperat durant aquests anys el rol de superpotència que havia perdut. Però seria injust atribuir a Obama tota la culpa. Putin deu ser-ne, en part, responsable. I no té res d'estrany que Rússia, pel seu volum geogràfic, econòmic i demogràfic, sigui un actor principal en l'ordre mundial.

Si de cas, si se li pot retreure res a Obama, és precisament en el terreny intern nord-americà. Semblava que el primer president afroamericà dels EUA havia d'acabar de soca-rel els conflictes racials –si més no amb els tics racistes dels funcionaris federals– i no ho ha sabut fer. I semblava que l'*Obamacare* era el primer pas cap a una sanitat universal als EUA i ja és evident que l'invent no el sobreviurà.

77

68

57

44

La Galeria

- 71 LITERATURA**
Entrevista a Josep Maria Fulquet
Pere Antoni Pons
- 72 LITERATURA** | Joan Garí
Una altra cosa
- 73 MÓN EDITORIAL**
- 74 LITERATURA** | Lluís Bonada
Un nou estudi de la Menorca anglesa manté viu el debat sobre el cristianisme il·lustrat del XVIII
- 76 CINEMA**
'Ridi, mater dolorosa'
Àlex Gorina

- 77 TELEVISIÓ**
Miracle
Toni de la Torre
- 78 TEATRE**
Un pastitx de Shakespeare
Francesc Foguet i Boreu
- 79 ART** | Ricard Mas Peinado
Ai, Noucentisme...
- 80 ART**
Art en un llibre de revoltats
Joan Abelló
- 81 GASTRONOMIA**
'Mood food', l'enèsima bestiesa alimentària
Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València) Tel.: 963 535 100
Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.